

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 23Sa/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4020200038
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Kostolanská
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4020200038.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, sudkyňou JUDr. Lenkou Kostolanskou, v právnej veci žalobcu: KAER-M, s.r.o. „v likvidácii“, IČO: 46 650 091, Javorová 8, Nitra, zastúpeného: JUDr. Mária Konrádová, advokátka, Farská 8, Nitra, IČO: 31 140 483, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, IČO: 30 807 484, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka: S., o správnej žalobe žalobcu zo dňa 13. 08. 2019 proti rozhodnutiu žalovanej č. 48093-2/2019-BA zo dňa 7. júna 2019, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanej, ako aj ďalšiemu účastníkovi konania právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

I. Priebeh administratívneho konania

1. Z predloženého administratívneho spisu žalovanej správny súd zistil, že URSSAF, pracovisko TOULON doručilo žalovanej žiadosť o odobratie A1, čo vyvolalo šetrenie skutočných okolností zo strany žalovanej.

Súčasťou administratívneho spisu je aj Protokol č. 700-1110103016-AG02/2016 o výsledku kontroly odvodu poistného na sociálne poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, kontrolované obdobie 01. 01. 2013 do 31. 08. 2016, kontrolovaný subjekt - žalobca a tiež Protokol č. 700-1110066217-AG02/17 o výsledku kontroly odvodu poistného na sociálne poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, kontrolované obdobie 01. 09. 2016 do 30. 09. 2017, kontrolovaný subjekt - žalobca. Bolo konštatované, že obrat zamestnávateľa na území Slovenska za roky 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017 do 30. 09. 2017 nedosahoval aspoň 25% z celkového obratu zamestnávateľa (viď prílohy č. 1, 2, 3, 4, 5).

2. Následne Sociálna poisťovňa, pobočka Nitra (ďalej aj len „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. 7414-25/2019-NR zo dňa 26. 02. 2019 rozhodla tak, že ďalšiemu účastníkovi zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi zamestnávateľa - žalobcu dňa 04. 04. 2016, z dôvodov uvedených v jeho odôvodnení.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, o ktorom rozhodla žalovaná, žalobou napadnutým rozhodnutím, bližšie opísaným v čl. II tohto odôvodnenia.

II. Zhnutie napadnutého rozhodnutia

3. Žalobou napadnutým rozhodnutím č. 48093-2/2019-BA zo dňa 07. 06. 2019 žalovaná podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej aj len „zákona“) odvolanie žalobcu podané proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Nitra č. 7414-25/2019-NR zo dňa 26. 02. 2019, vo veci zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti zamestnanca zamestnávateľa - S., zamietla v celom rozsahu a potvrdila napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Nitra.

4. V odôvodnení žalovaná uviedla, že preskúmala odvolaním napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Nitra, v celom rozsahu a dospela k záveru, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a v súlade so zákonom v znení neskorších predpisov. Poukázala pritom na § 3 ods. 1 písm. a), § 7 ods. 1 písm. b), § 14 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 písm. a) zákona v znení zákona č. 543/2010 Z.z. účinnom od 01. 01. 2011, § 4 ods. 1 zákona v znení zákona č. 378/2015 Z.z. účinnom od 02. 01. 2016, § 19 ods. 1 zákona v znení zákona č. 721/2004 Z.z. účinnom od 01. 01. 2005, § 20 ods. 1 v znení zákona č. 338/2013 Z.z. účinnom od 01. 11. 2013, majúc za to, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní, nezakladajú dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Poukázala tiež na to, že základným nariadením vo vzťahu ku koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia je nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29. 04. 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) v znení neskorších zmien a doplnkov. Súčasne sa uplatňuje aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 z 16. 09. 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) v znení neskorších zmien a doplnkov. Základnou úlohou koordináčnych nariadení je určiť uplatniteľnú legislatívu, ktorá sa bude v oblasti sociálneho zabezpečenia vzťahovať na fyzické osoby počas výkonu činnosti v rámci spoločenstva. Pravidlá určujúce uplatniteľnú legislatívu majú za úlohu zabezpečiť, aby sa na fyzickú osobu nevzťahovali legislatívy dvoch alebo viacerých členských štátov, resp. aby nedošlo k situácii, že sa na danú osobu nebude vzťahovať legislatíva žiadneho členského štátu. Citovala pritom čl. 11 ods. 3, 12 ods. 1 základného nariadenia, majúc za to, že vysielajúci zamestnávateľ musí počas celej doby vyslania spĺňať všetky požiadavky na uplatnenie inštitútu vyslania. Ak osoba zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, prvým krokom je určenie toho, či vykonáva podstatnú časť činnosti, t.j. najmenej 25 % z celkového pracovného času a/alebo dosahuje najmenej 25% z celkovej odmeny v členskom štáte bydliska. Zamestnávateľ ako spoločnosť nedosahovala od roku 2012 do roku 2017 obrat vo výške 25 %, čo je jedna zo základných podmienok pre udelenie formulárov PD A1 pre vyslanie zamestnancov do zahraničia. V Úradnom vestníku Európskej únie bolo zverejnené rozhodnutie č. A2 z 12. 06. 2009 týkajúce sa výkladu článku 12 základného nariadenia, v ktorom je problematika vyslania zamestnancov a samostatne zárobkovo činných osôb podrobne vysvetlená. V uvedenom rozhodnutí bolo okrem iného uvedené, že príslušné inštitúcie vysielajúceho štátu a štátu zamestnania spolupracujú pri vykonávaní uvedených kontrol a v prípade akejkoľvek pochybnosti týkajúcej sa uplatniteľnosti článku 12 základného nariadenia. K zisteniu, že zamestnávateľ nemá od svojho založenia žiadnu prevažujúcu činnosť v krajine pôvodu, t.j. v Slovenskej republike, dospela francúzska inštitúcia sociálneho zabezpečenia na základe vlastného šetrenia. V súvislosti s uvedeným došlo k výmene informácií medzi oboma inštitúciami, pričom francúzska inštitúcia sociálneho zabezpečenia požiadala Sociálnu poisťovňu o odobratie prenosných dokumentov A1 udelených zamestnancom zamestnávateľa na základe protokolu o nelegálnej práci vypracovaného DIRECCTE. Sociálna poisťovňa na základe dohody o spolupráci požiadala o preverenie uvedenej veci Národný inšpektorát práce a zároveň vykonala v zmysle zákona v znení neskorších predpisov u zamestnávateľa aj vlastnú vonkajšiu kontrolu odvodu poistného na sociálne poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové sporenia a kontrolu plnenia povinnosti zamestnávateľa. Sociálna poisťovňa a Národný inšpektorát práce dospeli k rovnakému zisteniu o rozsahu výkonu činnosti zamestnávateľa na území Slovenska vo vzťahu k výkonu činnosti na území Francúzska (v roku 2015 - 9,63 %, vo roku 2016 - 2,13 % a v roku 2017 - 4,89 %, t.j. menej ako 25% rozsahu výkonu činnosti) ako francúzska inštitúcia sociálneho zabezpečenia. Na základe tejto skutočnosti sa nepreukázalo splnenie podmienok vyslania počas celej doby vyslania zamestnanca. Vzhľadom na túto skutočnosť bol PD A1 formulár č. 16-00008104-110-000-A-2023679 (za obdobie od 05. 01. 2016 do 04. 04. 2016) a č. 16-00046463-110-000-A-2060584 (za obdobie od 05. 04. 2016 do 05. 07. 2016) vyhlásené za neplatné. Ku dňu 04. 04. 2016 bol zamestnanec prihlásený do systému sociálneho poistenia v zmysle právnych predpisov Slovenskej republiky správne, pretože vyslaný na výkon činnosti na územie Francúzska bol až od 05. 04. 2016. Formulár PD A1, ktorý potvrdzoval určenie slovenskej uplatniteľnej legislatívy pre

zamestnanca od 05. 04. 2016, bol vyhlásený za neplatný. Z uvedeného dôvodu bol zamestnávateľ povinný podať odhlášku za zamestnanca ku dňu 04. 04. 2016, túto povinnosť si nesplnil vôbec.

Žalovaná tiež mala za to, že napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, t.j. výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. Okrem toho, konanie, ktoré sa začína na podnet organizačnej zložky Sociálnej poisťovne, je začaté odo dňa, keď príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne urobila voči účastníkovi konania prvý úkon. Zákon pritom nekonkretizuje o aký úkon má ísť, a preto za prvý úkon je možné považovať doručenie rozhodnutia, pokiaľ Sociálna poisťovňa disponovala potrebnými a dostatočnými podkladmi pre rozhodnutie. Obstaranie podkladov pre rozhodnutie je vecou organizačnej zložky Sociálnej poisťovne. Nie je pritom viazaná len návrhmi účastníkov konania, ale je povinná vykonať z vlastnej iniciatívy také dôkazy, ktoré môžu prispieť k presnému a úplnému zisteniu skutočného stavu veci.

S poukazom na uvedené tak žalovaná skonštatovala, že na zamestnanca sa od 05. 04. 2016 v súlade s článkom 11 (3) (a) základného nariadenia vzťahuje uplatniteľná legislatíva Francúzska. Sociálna poisťovňa a inštitúcia sociálneho zabezpečenia Francúzska dospeli k zhode vo veci určenia uplatniteľnej legislatívy pre zamestnanca od 05. 04. 2016 v rámci zmierovacieho dialógu, ktorého postup upravuje rozhodnutie Sociálnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. A1, z 12. 06. 2009.

III. Argumenty žalobcu v podanej žalobe

5. Žalobou zo dňa 13. 08. 2019 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutí žalovanej zo dňa 07. 06. 2019 č. 48099-2/2019-BA, č. 48093-2/2019-BA, č. 48117-2/2019-BA, č. 48122-2/2019-BA, č. 48119-2/2019-BA, č. 48115-2/2019-BA, pričom súd uznesením č.k. 23Sa/72/2019-63 zo dňa 20. 08. 2019 vylúčil jednotlivé žaloby na samostatné konanie.

Predmetom tohto konania, t.j. konania vedeného pod sp. zn. 23Sa/3/2020, je žaloba zo dňa 13. 08. 2019 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 48093-2/2019-BA zo dňa 07. 06. 2019.

6. V žalobe žalobca ako dôvody žaloby uviedol, že napadnuté rozhodnutia mali byť žalovanou zrušené, okrem iného pre nedostatok dôvodov, a preto sú nezákonné. Vytýkal, že v rozhodnutiach absentuje uvedenie, na základe akých skutkových zistení prvostupňový orgán verejnej správy dospel k výroku rozhodnutí, keď v nich nie je bližšie konkretizované, kedy sa nepreukázalo plnenie podmienok vyslania, ktoré podmienky vyslania neboli splnené a z ktorých dôkazov tieto tvrdenia prvostupňového orgánu vychádzajú. Následne poukázal na tvrdenia žalovanej, majúca za to, že vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal pritom na článok 11, 12 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a článok 14 nariadenie (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004, ako aj § 3 ods. 1, 2, 3 zákona č. 351/2015 Z.z. o cezhraničnej spolupráci pri vysielaní zamestnancov na výkon prác pri poskytovaní služieb a o zmene a doplnení niektorých zákonov a dal do pozornosti aj text Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/67/EÚ z 15. 05. 2014 a tiež závery z Praktickej príručky o uplatniteľných právnych predpisoch v Európskej únii, Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku. K veci samej zdôraznil, že počas vyslania zamestnancov žalobca vykonával činnosti na území Slovenska prostredníctvom aspoň 10% zamestnancov z celkového počtu zamestnancov, avšak pri obrate bolo potrebné prihliadnuť na výrazný rozdiel v mzdách na Slovensku a vo Francúzsku. Okrem toho poukázal na to, že podal aj správnu žalobu vo veci vyhlásenia formulárov PDA1 za neplatné, avšak tieto oznámenia žalovaná zrušila, a preto žalobu zobral späť. Zároveň poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Vs/1/2018, týkajúce sa dohody podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia.

IV. Vyjadrenie žalovaného

7. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 13. 03. 2020 uviedla, že časť námietok žalobcu uvedených v žalobe sú obsahovo obdobné s námietkami uvedenými v odvolaní a k tým sa žalovaná vyjadrila v napadnutom rozhodnutí. Následne zopakovala v rozhodnutí uvedené skutočnosti, ktoré správny súd nebude z dôvodu hospodárnosti konania opakovať a len poukazuje na časť II. tohto odôvodnenia. Okrem toho dodala, že v zmysle článku 14 (2) vykonávacieho nariadenia na účely uplatňovania článku 12 (1) základného nariadenia sa slová „ktorá tam zvyčajne vykonáva svoju činnosť“

vzťahujú na zamestnávateľa, ktorý zvyčajne vykonáva svoje podstatné činnosti, ktoré sú iné ako činnosti výlučne vnútorného riadenia, na území členského štátu, v ktorom je usadený, pri zohľadnení všetkých kritérií, ktoré sú typické pre činnosti vykonávané daným podnikom. V tejto súvislosti poukázala na to, že žalobca nepreukázal vykonávanie podstatnej časti svojej činnosti vo vysielajúcom štáte. Rozhodujúce podmienky na uplatňovanie článku 12 (1) základného nariadenia v znení neskorších zmien a doplnkov sú priamy vzťah medzi zamestnávateľom a pracovníkom, ktorého zamestnáva a existencia väzieb medzi zamestnávateľom a členským štátom, v ktorom má tento zamestnávateľ svoje sídlo. Možnosť vyslania by sa preto mala obmedziť výhradne na podniky, ktoré obvykle vykonávajú svoju podnikateľskú činnosť na území členského štátu, ktorého právne predpisy sa naďalej vzťahujú na vyslaného pracovníka, preto sa predpokladá, že uvedené ustanovenia sa vzťahujú iba na podniky, ktoré obvykle vykonávajú podstatné činnosti na území členského štátu, v ktorom majú sídlo. Aby sa v prípade potreby a v prípade pochybností stanovilo, či zamestnávateľ obvykle vykonáva podstatné činnosti na území členského štátu, v ktorom je usadený, príslušná inštitúcia v tomto členskom štáte je povinná preskúmať všetky kritéria charakterizujúce činnosti vykonávané uvedeným zamestnávateľom vrátane miesta, v ktorom má podnik svoje sídlo alebo správu, počtu administratívnych pracovníkov pracujúcich v členskom štáte, v ktorom je usadený, a v druhom členskom štáte, miesta, do ktorého sa vyslaní pracovníci prijímajú, a miesta, v ktorom sa uzatvára väčšina zmlúv s klientmi, práva vzťahujúceho sa na zmluvy, ktoré podnik uzatvoril so svojimi pracovníkmi na jednej strane a so svojimi klientmi na strane druhej, obratu počas príslušného typického obdobia v každom príslušnom členskom štáte a počtu zmlúv realizovaných vo vysielajúcom štáte. Uvedený výpočet rozhodujúcich kritérií pritom nie je úplný, keďže kritéria by sa mali prispôbiť každému osobitnému prípadu a zohľadniť povahu činností vykonávaných podnikom v štáte, v ktorom má podnik sídlo. Mala tiež za to, že Sociálna poisťovňa nie je v zmysle koordinačných nariadení príslušná na posúdenie skutočností rozhodných pre určenie uplatniteľných právnych predpisov zamestnanca žalobcu a súčasne s poukazom na článok 5 vykonávacieho nariadenia ani nemá právo spochybňovať dokument, ktorým je CLEISS oznámil informácie o výsledkoch vyšetrenia žalobcu a jeho zamestnancov na území Francúzska. Platným pracovným nástrojom, ktorý má pomôcť inštitúciám, zamestnávateľom a občanom v danej oblasti pri určovaní právne predpisy, ktorého členského štátu, sa uplatňujú za daných okolností je aj Praktická príručka o uplatniteľných právnych predpisoch v Európskej únii, Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku. Vysielajúci zamestnávateľ musí počas celej doby vyslania kumulatívne spĺňať všetky požiadavky na uplatnenie inštitútu vyslania tak, ako to vyplýva z gramatického výkladu článku 14 (2) vykonávacieho nariadenia. Žalobca síce predložil viacero dokladov, avšak ani jeden z nich nepreukázal, že jeho zamestnanci spĺňajú podmienky vyslaných zamestnancov v zmysle koordinačných nariadení. Nesúhlasila s námietkami týkajúcimi sa smernice, ako aj poukazu na závery Veľkého senátu správneho kolégia, vyjadrené v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Vs/1/2018 zo dňa 04. 12. 2018.

Záverom dodala, že požiadavka prihliadať na posúdenie obratu zamestnávateľa na rozdielnú výšku minimálnej mzdy zamestnancov vo Francúzsku a na Slovensku nevyplýva zo žiadnych koordinačných nariadení.

8. Na základe uvedených skutočností mala za to, že napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, je náležité odôvodnené a v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky a koordinačnými nariadeniami, preto navrhla žalobu zamietnuť.

V. Ďalší priebeh konania

9. K vyjadreniu žalovanej podal ďalšie písomné vyjadrenie žalobca, ktorý nesúhlasil s gramatickým výkladom článku 14 (2) vykonávacieho nariadenia a mal za to, že pokiaľ výpočet nie je úplný, nie je mu jasné, prečo žalovaná išla nad rámec zákona aj medzinárodných predpisov a zvyklostí a rozhodla nezákonne v neprospech vlastných poisťencov. Vyjadril presvedčenie, že tieto kritéria nemôže žalovaná dodatočne meniť, pretože už raz ich preskúmala pri vydávaní formulárov. V čase vydávania formulárov boli podmienky vykonávania podstatných činností na území Slovenskej republiky minimálne na tej istej úrovni ako v čase zrušenia rozhodnutí, a preto mala dostatočný časový priestor, aby ich preskúmala pri vydávaní, čo aj urobila. Následne zdôraznil založenie preskúmaného rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci a vyvolaní stavu absolútnej právnej neistoty u žalobcu. Poukázal tiež na rozsudky Súdneho dvora vo veci C-527/16 a C-2/05. Žiadal prihliadnuť na rozdielnu minimálnu mzdu a to s poukazom na neúplnosť kritérií, ktoré sama žalovaná uviedla a následne vyhovieť žalobe.

10. Žalovaná v rámci svojho vyjadrenia k vyjadreniu žalobcu uviedla, že Sociálna poisťovňa ako inštitúcia členského štátu bydliska zamestnanca bola v zmysle koordinačných nariadení oprávnená na určenie príslušnosti právnych predpisov, a teda osvedčila situáciu osoby na účely uplatnenia základného a vykonávacieho nariadenia tým, že vystavila formulár PDA1 z dôvodu vyslania zamestnanca do Francúzska. Vzhľadom na to, že francúzska strana mala pochybnosti o správnosti vydania formulára PD A1 kontaktovala Sociálnu poisťovňu za účelom overenia, či zamestnanec žalobcu spĺňa, resp. spĺňal podmienky vyslania. Na základe podnetu Sociálna poisťovňa, pobočka Nitra, ako aj Národný inšpektorát práce vykonali kontrolu u žalobcu. Cieľom vydania napadnutého rozhodnutia bolo zabezpečiť súlad skutkového stavu so stavom právnym, t.j. zabezpečiť, aby bol zamestnanec nielen reálne, ale aj formálne prihlásený v systéme sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu. Zdôraznila, že proces určovania uplatniteľnej legislatívy patrí v zmysle koordinačných nariadení do výlučnej právomoci inštitúcií sociálneho zabezpečenia dotknutých členských štátov, čím je vylúčená právomoc akýchkoľvek iných inštitúcií, vrátane súdov, zasahovať do uvedeného procesu. Okrem toho dodal, že keďže sa u žalobcu predpoklad výšky obratu celkom zjavne nenaplnil, došlo k podstatnej zmene pri posudzovaní splnenia podmienok vyslania. Dôvodom zrušenia formulára PD A1 bolo nesplnenie podmienok vyslania, zistené na základe kontroly vykonanej Sociálnou poisťovňou a Národným inšpektorátom práce, ktoré potvrdili výsledky šetrenia francúzskej strany. Prihlásenie zamestnanca do systému sociálneho zabezpečenia Francúzska je teda iba logickým dôsledkom, a nie dôvodom vyhlásenia formulára PD A1 za neplatný.

11. Uznesením č.k. 23Sa/3/2020-73 zo dňa 15. 03. 2021 súd prerušil konanie vo veci podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP do skončenia konania Najvyššieho súdu SR o kasačnej sťažnosti voči rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 23Sa/77/2019-165 zo dňa 13. 07. 2020.

O kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 23Sa/77/2019-165 zo dňa 13. 07. 2020 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Nitre č.k. 23Sa/77/2019-186 zo dňa 06. 10. 2020 rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Ssk/8/2021 zo dňa 15. 07. 2022 tak, že rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 23Sa/77/2019-165 zo dňa 13. 07. 2020 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Nitre, č.k. 23Sa/77/2019-186 zo dňa 06. 10. 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 23Sa/77/2019 bolo pritom preskúmanie opatrení žalovanej zo dňa 17. 06. 2019, ktorými žalovaná žalobcovi ako zamestnávateľovi oznámila, že dokument PD A1 príslušného čísla, týkajúci sa zamestnancov - pána I., vyhlásila za neplatný. V odôvodnení kasačný súd vytkol, že nebola venovaná dostatočná pozornosť tomu, ochrany ktorého subjektívneho práva vyplývajúceho z akého relevantného právneho prepisu sa žalobca žalobou domáha, resp. akým konkrétnym spôsobom bol žaloba na svojich právach opatrením správneho orgánu poškodený.

Po odpadnutí prekážky, súd uznesením č.k. 23Sa/3/2020-97 zo dňa 13. 12. 2022 rozhodol o pokračovaní v konaní vedenom pod sp. zn. 23Sa/3/2020.

12. Vec prejednal na nariadenom pojednávaní, konanom dňa 24. 02. 2023, v neprítomnosti žalobcu, právnej zástupkyne žalobcu, žalovanej a ďalšieho účastníka podľa § 114 SSP, v dôsledku čoho pristúpil k vyhláseniu rozsudku v zmysle § 137 ods. 3 SSP.

VI. Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov

13. Krajský súd v Nitre, ako súd vecne a miestne príslušný na konanie o predmetnej žalobe v sociálnych veciach, viazaný jej rozsahom a dôvodmi (ust. § 134 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „SSP“), prihliadnuc pritom na to, že žalobcom je právnická osoba a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu (§ 119 SSP), preskúmal na pojednávaní žalobou napadnuté rozhodnutie zo dňa 07. 06. 2019, ako i konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa ust. § 190 SSP rozsudkom zamietol.

14. Správny súd v prvom rade poukazuje na to, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti zistil, že Najvyšší správny súd SR už rozhodol v obdobnej veci, pôvodne vedenej pod sp. zn. 23Sa/72/2019, týkajúcej sa iného ďalšieho účastníka, ale na základe totožnej žaloby a to rozsudkom sp. zn. 7Sžsk/58/2021 zo dňa 21. 09. 2022, v rámci ktorého uviedol, že „podstatou prerokúvanej veci je posúdenie, za akých okolností mohla žalovaná rozhodnúť, že ďalší účastník nebol povinne nemocensky poistený, dôchodkovo poistený

a poistený v nezamestnanosti podľa právnych predpisov Slovenskej republiky, pretože neboli naplnené podmienky čl. 12 ods. 1 základného nariadenia.“

15. V prvom rade sa však kasačný súd vysporiadal s otázkou aktívnej legitímácie žalobcu a uviedol:

„12. Podľa § 2 ods. 1 SSP sa v správnom súdnictve poskytuje ochrana právam a právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy. Podľa odseku 2 toho istého paragrafu sa môže tejto ochrany domáhať každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené určitými aktami orgánu verejnej správy. Ďalej podľa § 177 ods. 1 SSP platí, že žalobca sa môže správnu žalobou domáhať ochrany svojho subjektívneho práva. Z uvedených ustanovení je zrejmé, že správne súdnictvo má slúžiť na ochranu subjektívnych práv, na ktorých bol žalobca podľa svojho tvrdenia ukrátený. Toto ukrátenie musí byť v žalobe vyjadrené a musí byť aspoň potenciálne možné. Žalobca je teda povinný v žalobe opísať svoje subjektívne právo a vysvetliť, akým spôsobom doň bolo zasiahnuté (porov. podobne uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Asan 7/2019, judikát R 21/2020). Subjektívne právo v zmysle citovaných ustanovení Správneho súdneho poriadku je spravidla hmotné právo, ktoré žalobcovi vyplýva z hmotnoprávnych noriem upravujúcich oblasť verejnej správy (porov. citovaný § 2 ods. 1 SSP). Subjektívnym právom, ktorého ochrany sa žalobca môže domáhať správnu žalobou, však môže byť rovnako aj procesné právo, napríklad právo na to, aby sa orgán verejnej správy vecne zaoberal určitou žiadosťou alebo návrhom účastníka, resp. aby na základe tohto návrhu vydal rozhodnutie, opatrenie alebo iný správny akt určitého obsahu, prípadne aby vykonal určité konanie a dodržal v ňom určité pravidlá [napr. základné zásady trestného konania v konaniach uvedených v § 195 písm. c) SSP]. Ak právny poriadok takéto subjektívne právo v oblasti verejnej správy aspoň vo všeobecnej rovine priznáva, potom sa jeho ochrany žalobca môže domáhať správnu žalobou. Nie je podstatné, či toto subjektívne právo žalobcovi aj skutočne patrilo, teda či naplnil všetky znaky hypotézy právnej normy, ktorá toto subjektívne právo zakladá, a či doň skutočne bolo zasiahnuté. Tieto otázky totiž správny súd posudzuje v konaní vo veci samej a ak dospeje k záveru, že žalobcovi nepatrilo alebo doň nebolo zasiahnuté, jeho správnu žalobu zamietne.

13. Nie je sporné, že žalobca, ktorý je agentúrou dočasného zamestnávania a je usadený v Slovenskej republike, zamestnával zamestnancov v zmysle čl. 1 písm. a) základného nariadenia (poznámka správneho súdu, má sa na mysli nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 zo dňa 16. septembra 2009 - ďalej aj len základné nariadenie, resp. cit. nariadenie), ktorí tu mali svoje bydlisko v zmysle čl. 1 písm. j) cit. nariadenia (medzi nimi aj ďalšieho účastníka). Zároveň týchto zamestnancov vysielal na práce do Francúzska, a to na základe dohody s klientom, ktorý bol usadený vo Francúzsku. Ešte pred vyslaním žalobca svojho zamestnanca (ďalšieho účastníka) podľa § 231 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. prihlásil u žalovanej ako poistenca, keďže vychádzal z toho, že vznikom pracovného pomeru zamestnancovi podľa § 14 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 písm. a) a § 19 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. vznikli povinné nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie a poistenie v nezamestnanosti. Zamestnávateľ takého zamestnanca je podľa § 128 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) a ods. 10 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. povinný platiť poisťné na príslušné poistenie. Rozhodnutie, ktorým sa deklaruje, že zamestnanec nepodlieha slovenským právnym predpisom o sociálnom zabezpečení, v dôsledku čoho by mal podliehať iným právnym predpisom, má za následok, že rovnakými právnymi predpismi sa spravuje, resp. môže spravovať aj postavenie zamestnávateľa.

14. Ďalší účastník ako zamestnanec žalobcu z dôvodov uvedených v odseku 13 tohto rozsudku spadol do rozsahu osobnej pôsobnosti základného nariadenia podľa jeho čl. 2 ods. 1. Podľa čl. 11 ods. 1 cit. nar. osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto predpisy sa určujú v súlade s hlavou II. Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) cit. nar. potom platí, že ak čl. 12 až 16 neustanovujú inak, osoba vykonávajúca činnosť zamestnanca v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu. Podľa osobitného pravidla v čl. 12 ods. 1 cit. nar. osoba, ktorá ako zamestnanec vykonáva v členskom štáte činnosť v mene zamestnávateľa, ktorý tam zvyčajne vykonáva svoju činnosť a ktorá je týmto zamestnávateľom vyslaná do iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu v mene tohto zamestnávateľa, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu (s určitými obmedzeniami). Podľa kasačného súdu tak z čl. 12 ods. 1 cit. nar. vyplýva subjektívne právo zamestnanca, aby podliehal právnym predpisom štátu, v ktorom zvyčajne vykonáva činnosť jeho zamestnávateľ (t. j. vysielajúceho štátu), ak sú splnené tam uvedené podmienky. Z už vysvetlených

dôvodov však rovnaké subjektívne právo má aj zamestnávateľ tohto zamestnanca, a ochrany tohto subjektívneho práva sa môže domáhať aj správnu žalobou podľa § 2 ods. 2 a § 177 ods. 1 SSP. V tu prerokovanej veci žalobca už v žalobe namietal, že žalovaná svojím postupom zasiahla do jeho práva z čl. 12 ods. 1 základného nariadenia, čo podľa kasačného súdu postačuje na to, aby bola osvedčená jeho aktívna legitímácia v zmysle citovaných ustanovení Správneho súdneho poriadku. Otázka, či žalobcovi skutočne takéto právo patrilo a či doň bolo nezákonne zasiahnuté, je predmetom vecného posudzovania správneho súdu a kasačného súdu, samo osebe však nespochybňuje žalobcovu aktívnu legitímáciu.“

16. Následne k veci samej kasačný súd uviedol, že „už citované ustanovenie čl. 12 ods. 1 základného nariadenia upravuje otázku, kedy (za akých podmienok) zamestnanci vyslaní do iného členského štátu naďalej podliehajú právnym predpisom iného členského štátu, nie štátu, do ktorého sú vyslaní. Nasledujúce ustanovenie čl. 13 ods. 1 cit. nar. ustanovuje osobitné pravidlá pre osobu, ktorá ako zamestnanec zvyčajne vykonáva činnosť v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch. Na uvedené čl. 12 a 13 základného nariadenia nadväzujú čl. 14 až 16 vykonávacieho nariadenia (poznámka správneho súdu, t.j. nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009 - ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Už z nadpisu čl. 16 je zrejmé, že sa týka uplatňovania čl. 13 základného nariadenia, a nie čl. 12. V tu prerokovanej veci však žalovaná, ale ani žalobca v podanej správnej žalobe nespochybňovali, že tu ide o vyslanie zamestnancov do iného štátu v súlade s čl. 12 ods. 1 základného nariadenia. Z tohto dôvodu nemožno súhlasiť s odkazmi na čl. 16 vykonávacieho nariadenia a na judikatúru k nemu, keďže spôsob určovania uplatniteľných právnych predpisov upravený v tomto článku sa týka situácie, ktorej existenciu ani žalobca, ani žalovaná netvrdili. Z čl. 14 ods. 7 vykonávacieho nariadenia síce vyplýva, že v konkrétnom prípade môžu vzniknúť pochybnosti, či určitá činnosť sa má hodnotiť ako vyslanie podľa čl. 12 ods. 1 alebo ako výkon zamestnania na území viacerých členských štátov podľa čl. 13 ods. 1 základného nariadenia. V tu prerokovanej veci však počas celého obdobia žiaden takýto spor nevznikol..“

17. Kasačný súd ďalej uviedol, že „postup ustálenia uplatniteľných právnych predpisov pre vyslanie zamestnancov upravuje čl. 15 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, podľa ktorého v prípade, že osoba vykonáva činnosť v inom členskom štáte, ako je príslušný členský štát podľa hlavy II základného nariadenia, zamestnávateľ podľa možnosti vopred informuje o tejto skutočnosti príslušnú inštitúciu členského štátu, ktorého právne predpisy sa uplatňujú (teda v danej veci Sociálnu poisťovňu). Táto inštitúcia vydá dotknutej osobe osvedčenie uvedené v článku 19 ods. 2 vykonávacieho nariadenia a bezodkladne sprostredkuje inštitúciu členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva, informácie o právnych predpisoch uplatniteľných na túto osobu podľa čl. 12 základného nariadenia. Podľa uvedeného čl. 19 ods. 2 vykonávacieho nariadenia príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy sú uplatniteľné podľa hlavy II základného nariadenia, na požiadanie dotknutej osoby alebo zamestnávateľa poskytne osvedčenie, že tieto právne predpisy sú uplatniteľné, prípadne uvedie, dokedy a za akých podmienok sú uplatniteľné. Toto osvedčenie podľa čl. 5 ods. 1 cit. nar. uznávajú inštitúcie iných členských štátov, pokiaľ ich členský štát, v ktorom boli vydané, nezrušil ani nevyhlásil za neplatné.

17. Judikatúra Súdneho dvora (porov. napr. rozsudok zo 6. septembra 2018, C-527/16, Alpenrind, na ktorý odkazoval aj žalobca, ale najmä skorší rozsudok z 29. januára 2006, C-2/05, Herbosch Kiere) zdôrazňuje, že záväznosť osvedčení (potvrdení) podľa čl. 5 cit. nar. je prejavom zásady lojálnej spolupráce medzi členskými štátmi. Táto záväznosť znamená, že nielen príslušné inštitúcie, ale aj súdy iných členských štátov musia obsah týchto osvedčení akceptovať, pokiaľ nie sú vydávajúcou inštitúciou zrušené. Pokiaľ inštitúcia iného členského štátu nesúhlasí s obsahom tohto osvedčenia, môže požiadať vydávajúcu inštitúciu, aby poskytla podrobnejšie vysvetlenie alebo poskytnutie potrebných objasnení a v prípade potreby o zrušenie tohto dokumentu. Vydávajúca inštitúcia prehodnotí dôvody na vydanie dokumentu a prípadne ho zruší (čl. 5 ods. 2 vykonávacieho nariadenia). Ak dotknuté inštitúcie nedospejú k dohode, môžu príslušné úrady predložiť záležitosť správnej komisii (čl. 5 ods. 4 cit. nar.). Pojem „dohoda“ v zmysle cit. čl. 5 ods. 4 však nemožno stotožňovať s pojmom „dohoda o určení uplatniteľných právnych predpisov“ podľa čl. 16 ods. 4 cit. nar. Dohoda podľa čl. 5 ods. 4 znamená, že inštitúcie členských štátov nájdú obojstranne vyhovujúce riešenie pôvodne spornej situácie. V tu prerokovanej veci je celkom zrejmé, že takáto „dohoda“ nastala už tým, že žalovaná akceptovala stanovisko francúzskej inštitúcie, že zamestnanci žalobcu (medzi nimi ďalší účastník) nespĺňajú podmienky čl. 12 ods. 1 základného nariadenia, a zhodne s týmto stanoviskom vydala svoje rozhodnutia. V dôsledku toho ani neboli splnené podmienky čl. 5 ods. 4 vykonávacieho nariadenia, aby sa vec predkladala správnej komisii. Žiadna ďalšia dohoda o „určení uplatniteľných právnych predpisov“ v tomto prípade neprichádza

do úvahy už aj preto, že uplatniteľné právne predpisy sú v zmysle čl. 12 základného nariadenia v spojení s čl. 5 a 15 vykonávacieho nariadenia pre iné členské štáty určené obsahom osvedčenia podľa čl. 19 ods. 2 cit. nar. až dovedy, kým toto osvedčenie nie je zrušené alebo vyhlásené za neplatné.“

18. Ako už bolo uvedené, ustanovenie čl. 12 ods. 1 základného nariadenia a čl. 14 ods. 1 vykonávacieho nariadenia normuje výnimku, podľa ktorej (za určitých podmienok) vyslaní zamestnanci naďalej podliehajú právnym predpisom štátu, v ktorom má sídlo ich zamestnávateľ (pričom nie je potrebné, aby im tam pred vyslaním aj skutočne vznikla účasť na sociálnom poistení - porov. rozsudok z 25. októbra 2018, C-451/17, Walltopia). Splnenie týchto podmienok je osvedčené osvedčením podľa čl. 19 ods. 2 vykonávacieho nariadenia. Pokiaľ nie je osvedčené splnenie týchto podmienok, v zásade sa uplatňuje všeobecné pravidlo určenia uplatniteľných právnych predpisov podľa cit. čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia a uplatnia sa predpisy štátu, kde zamestnanec vykonáva činnosť. Inštitúcia členského štátu, ktorá podľa čl. 14 ods. 1 vykonávacieho nariadenia vydala osvedčenie pre vyslaných zamestnancov, ho môže podľa cit. čl. 5 ods. 2 cit. nar. zrušiť. Prítom posudzuje, či tu skutočne sú alebo nie sú predpoklady, za ktorých sa na vyslaných zamestnancov naďalej uplatňujú právne predpisy štátu, kde má sídlo ich zamestnávateľ, podľa čl. 12 ods. 1 základného nariadenia a čl. 14 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Toto posúdenie vykonáva príslušná inštitúcia samostatne, v súlade so svojou vlastnou procesnou úpravou. V tomto postupe jej však nebráni ustanovenie čl. 5 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, pretože z tohto nariadenia nijako nevyplýva, že by potvrdenie malo byť záväzné pre orgány členského štátu, ktorý ho vydal; takáto záväznosť by napokon bola v rozpore s povinnosťou príslušnej inštitúcie tohto členského štátu zrušiť uvedené osvedčenie.

19. V dôsledku toho tak žalovanej, ktorej právomoc na posúdenie, či vyslaní zamestnanci žalobcu podliehajú alebo nepodliehajú slovenským právnym predpisom, vyplývala z už citovaného čl. 5 vykonávacieho nariadenia, nič nebránilo, aby napriek svojmu existujúcemu potvrdeniu (PD A1) rozhodla o tom, či poistenie podľa slovenských predpisov trvalo alebo nie. Podľa § 172 ods. 5 a § 178 ods. 1 písm. a) prvého bodu zákona č. 461/2003 Z. z. o tejto skutočnosti rozhoduje pobočka žalovanej v nedávkovom konaní podľa § 172 a nasl. cit. zákona.

20. Úlohou súdu podľa názoru kasačného súdu bolo posúdiť, či žalovaná rozhodla správne, teda či správne dospela k záveru, že v danej veci ďalší účastník ako vyslaný zamestnanec nespĺňal podmienky čl. 12 ods. 1 základného nariadenia.

21. Vychádzajúc z uvedeného správny súd bol toho názoru, že žalovaná správne aplikovala ustanovenie čl. 12 ods. 1 základného nariadenia, ako aj čl. 14 ods. 1 a 2 vykonávacieho nariadenia. Podľa čl. 14 ods. 2 cit. nar. na účely uplatňovania článku 12 ods. 1 základného nariadenia sa slová „ktorá tam zvyčajne vykonáva svoju činnosť“ vzťahujú na zamestnávateľa, ktorý zvyčajne vykonáva svoje podstatné činnosti, ktoré sú iné ako činnosti výlučne vnútorného riadenia, na území členského štátu, v ktorom je usadený, pri zohľadnení všetkých kritérií, ktoré sú typické pre činnosti vykonávané daným podnikom. Príslušné kritériá sa musia prispôbiť osobitným vlastnostiam každého zamestnávateľa a skutočnej povahe vykonávaných činností. Osobitne vo vzťahu k agentúram dočasného zamestnávania judikatúra Súdneho dvora (rozsudok z 3. júna 2021, C-784/19, Team Power Europe) zdôraznila, že toto ustanovenie sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby bolo možné agentúru dočasného zamestnávania usadenú v členskom štáte považovať za agentúru, ktorá „zvyčajne vykonáva svoju činnosť“ v zmysle článku 12 ods. 1 základného nariadenia v tomto členskom štáte, musí významnú časť svojich činností spočívajúcich v pridelení dočasných agentúrnych pracovníkov vykonávať v prospech užívateľských podnikov, ktoré sú usadené a vykonávajú svoje činnosti na území uvedeného členského štátu. Súdny dvor totiž zdôraznil, že čl. 12 ods. 1 základného nariadenia predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla čl. 11 ods. 3 písm. a) cit. nar. a má sa vykladať úzko. Preto sa toto ustanovenie nemôže uplatňovať na agentúru dočasného zamestnávania, ktorá síce v členskom štáte, v ktorom je usadená, vykonáva činnosti výberu a nábory dočasných agentúrnych pracovníkov, avšak v tomto štáte vôbec neprideliť takýchto pracovníkov užívateľským podnikom, ktorí sú v tomto štáte tiež usadení, alebo tak robí len v zanedbateľnej miere. Smernica 2014/67/EÚ, na ktorú žalobca poukazoval v žalobe, v ods. 13 preambuly, ale aj v čl. 9 ods. 3 pritom výslovne zdôrazňuje, že nemá nijaký vplyv na uplatňovanie základného a vykonávacieho nariadenia, preto ani táto argumentácia žalobcu nie je dôvodná.

22. Navyiac, z vyjadrení žalobcu je zrejmé, že je si vedomí toho, že nespĺnil podmienku minimálneho obratu 25%, ktorý vo svojej žiadosti predpokladal. Uvedené nie je možné ospravedlniť rozdielnymi

minimálnymi mzdami, ale bolo povinnosťou žalobcu, aby pri zistení tohto nedostatku v lehote 8 dní uvedené skutočnosti oznámil Sociálnej poisťovni, pobočke Nitra, za účelom opätovného posúdenia splnenia podmienok na vydanie formulárov PD A1 a nie zotrvať v právnej neistote, ktorú si sám žalobca svojím konaním spôsobil.

23. Súd bol tiež toho názoru, že žalovaná odôvodnila svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou správneho orgánu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu, že v zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok zo dňa 21. 01. 2009 vo veci *García Ruiz* proti Španielsku, rozsudok zo dňa 19. 04. 1994 vo veci *Van de Hurk* proti Holandsku) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, zn. III. ÚS 260/06) nie je potrebné, aby bola daná podrobná odpoveď na každú vznesenú námietku, ale je vždy potrebné podľa povahy veci reagovať v odôvodnení rozhodnutia na zásadnú a relevantnú námietku. Žalovaná pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia takto postupovala a jej žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok tohto rozhodnutia zakladá, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadala so všetkými rozhodujúcimi námietkami žalobcu a nemožno hovoriť o jej svojvôli pri rozhodovaní. Taktiež i po hmotnoprávnej stránke vysvetlila podstatu podmienok zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti ďalšieho účastníka a skutočnosť, prečo dospela k záveru, že žalobca nespĺňal všetky podmienky na uplatnenie inštitútu vyslania.

24. Preskúmaním žalobou napadnutého rozhodnutia žalovanej v intenciách podanej žaloby správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju rozsudkom zamietol podľa ust. § 190 SSP.

25. Správny súd o trovách konania žalovanej rozhodol tak, že jej nepriznal náhradu trov konania podľa ust. § 168 SSP, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie náhrady (podané vyjadrenia nie je možné hodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, zákon poskytuje možnosť vyjadriť sa k žalobe, resp. vyjadreniu žalobcu a neukladá takúto povinnosť).

Rovnako tak nepriznal právo na náhradu trov konania ani ďalšiemu účastníkovi konania, a to podľa ust. § 169 SSP a § 171 ods. 1 SSP, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie náhrady trov konania ďalšiemu účastníkovi konania. Správny súd mu neuložil žiadnu povinnosť, v súvislosti s plnením ktorej by mu vznikli trovy konania. V predmetnej veci správny súd nezistil ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by bolo možné ďalšiemu účastníkovi konania priznať právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu správneho súdu nie je prípustný opravný prostriedok, ak tento zákon neustanovuje inak (ust. § 133 ods. 2 SSP).

Proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu je prípustná kasačná sťažnosť, ak zákon neustanovuje inak (ust. § 439 ods. 1, 2, 3 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v ust. § 440 ods.1, 2 SSP.

Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu subjektu oprávnenému na jej podanie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu v prípadoch uvedených v § 145 ods. 2 SSP. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh), pričom sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) a v prípade, ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.